

Джо Абъркромби - „Герои“

Стар съм вече за тия работи – мърмореше Кърнден Гушата, стиснал очи от болката в съсипаното си коляно. С всяка следваща крачка болеше повече. Крайно време бе да се оттегли. Повече от крайно време. На тия години трябваше отдавна да е седнал на верандата зад къщата, да гледа усмихнат залеза над водата и да отмаря след дълъг ден, прекаран в честен труд. Не че за момента имаше къща, но един ден като се сдобиеше с такава, щеше да си я бива.

Когато намери пролуката в порутената стена, сърцето му заблъска в гърдите като ковашки чук. От дългото изкачване по стръмния склон, от високата трева, която се оплиташе в ботушите му, от проклетия вятър, който едва не го събори на земята. Но най-вече, ако трябваше да си признае, от страх, че ще умре на върха на проклетия хълм. Никога не беше се имал за кой знае какъв смелчага, но с годините ставаше все по-голям страхливец. Странна работа – колкото по-малко живот му остава на човек, толкова повече го е страх да го загуби. А може би човек просто се ражда с колкото смелост му е предопределена и с всяка следваща битка част от нея си отива, докато накрая не остане нищо.

Кърнден Гушата бе преживял не една битка, а по всичко личеше, че тази вечер бе на път да се натресе на поредната.

Успя да си поеме дъх чак като стигна на равното. Спря, подпря се, превит одве, на колене и изтри избилите от вятъра сълзи. Опита да заглуши надигналата се кашлица, но от това само се разкашля още повече. Героите се издигаха в тъмното отпред като огромни черни дупки в обсипаното със звезди небе, всеки един четири пъти, че и повече по-висок от човешки бой. Забравени великани, захвърлени на върха на хълма и изоставени на милостта на брулесия вятър. Упорита стража, бдяща над нищото. Гушата се замисли колко ли тежеше един от тези скални блокове. Как ли са довлечени тук горе? А от кого? И защо? Само мъртвите знаеха отговора, но те мълчаха, а той не гореше от желание да ги срещне, за да ги пита лично.

Видя по грубите ръбове на камъните бледите отблясъци на огъня. Чу през бученето на вятъра гласовете на мъжете около него. Това го подсети за риска, който бе поел, и поредната вълна страх го обля от глава до пети. Но страхът е хубаво нещо, помисли си, кара те да мислиш, държи те нащрек. От Руд Три дървета го бе чул, много отдавна. Премислил бе добре нещата и реши, че така беше редно да постъпи, това изглеждаше правилното решение. Или ако не друго, най-малко погрешното. Понякога на повече не можеш да се надяваш.

Затова пое дълбоко дъх, припомни си времената, когато ставите не го въртяха така, когато беше млад и не даваше пет пари за нищо, избра една от пролуките между Героите и навлезе с небрежна походка в каменния кръг.

Може би в древни времена това е било свято място и могъща магия е струяла от камъните. Времена, когато да влезеш неканен в този кръг, е било най-страшно престъпление. Но ако незнайните богове от старите времена бяха обидени от присъствието му днес, не го показаха с нищо. Просто шумът на вятъра утихна до жално стенание, нищо повече не се случи. Нямаше следа от магия, от святост – нито помен. Такива бяха времената.

Светлината на огъня подскачаше на бледи оранжеви петна по грапавите стени на Героите, оцвъкани с мъх и обрасли с тръни, коприва и висока трева в основите си. Един от каменните блокове беше пречупен наполовина, а няколко други лежаха повалени от вековете, оставяйки дупки в кръга – същински изпопадали зъби в зловещата усмивка на череп.

Гушата преброи осем мъже. Седяха в кръг около размятания от вятъра лагерен огън, сгушени в кърпени наметала, дрипави палта и протрити одеяла. Светлината на пламъците подскачаше по изпити, белязани и брадясали лица. Блещукаше по ръбовете на щитовете и остриетата на оръжията им. Много оръжия. Като цяло мъжете бяха помлади, но иначе не изглеждаха с нищо по-различни от дузината на Гушата. Сигурно защото не бяха с нищо по-различни. За момент дори му се стори, че един от седящите с рамо към него беше Джътлан. Усети тръпката на неочаквана среща и поздравът почти се отрони от устата му. После си спомни, че Джътлан бе обратно при пръстта от дванайсет години, че сам той бе говорил на гроба му.

Може би на този свят има точно определен брой лица и когато остарееш достатъчно, започваш да ги виждаш преродени отново.

Гушата вдигна високо ръце и обърна длани напред. Опита се да спре треперенето им.

– Добра вечер!

Лицата се извърнаха рязко към него. Ръцете се стрелнаха към оръжията. Един грабна лъка си и Гушата усети стомаха си да се свива на топка, но преди онзи да опъне тетивата, седящият до него протегна ръка и го спря.

– Ей, кротко бе, Червен гарван.

Заговорилият беше едър възрастен войн, с гъста, посивяла, сплъстена брада. На коленете му лъщеше острието на меч, изваден от ножницата и готов за действие. Гушата разпозна лицето и по устните му се плъзна усмивка – шансовете се накланяха в негова полза.

Наричаха го Сухара, именит войн, познаваха се от едно време. С Гушата се бяха били на една и съща страна дълги години, после още по-дълги един срещу друг. Но репутацията му беше добра. Ветеран с много опит, склонен първо да премисли, а после да убива, не обратното, което в последно време беше на голяма почит в Севера. Явно той беше главатар на групата, защото онзи, когото нарече Червен гарван, се намуси, но за най-голямо облекчение на Гушата послушно свали лъка. Очевидно Сухара не искаше никой да умира тази вечер, което важеше с двойно повече сила за самия Кърнден. От друга страна, оставаха още няколко часа тъмнина, а наоколо имаше доста наточена стомана.

– Мътните да го вземат. – Сухара не помръдна, седеше неподвижно, почти като един от Героите, но Гушата знаеше, че в момента мисълта му препуска. – Ако не ме лъжат очите, това, дете излезе от тъмнината, е Кърнден Гушата.

– Не те лъжат.

Кърнден направи няколко предпазливи крачки напред, като продължаваше да държи ръцете си високо вдигнати над главата. Опита да не обърща внимание на прикованите в него осем чифта враждебни очи.

– Побелял си, Гуша.

– Ти също, Сухар.

– Е, знаеш как е. Война. – Възрастният войн потупа корема си. – Изнервя ме напоследък.

– Да ти призная, мен също.

– На кого е притрябвало да е войник в днешно време?

– Скапана работа е това. Но знаеш какво казват: старите коне нови огради не прескачат.

– Аз в последно време гледам въобще да не скачам – отвърна Сухара. – Чувам, че сега се биеш за Дау Черния. Дузината ти също.

– Като цяло гледам да свеждам боя до минимум, но относно това, на чия страна, да, прав си. Сега Дау плаща кашата.

– Обичам каша – каза Сухара.

Погледът му се отмести към огъня и той замислено разрови жарта с пръчка.

– Моята Съюзът я плаща.

В този момент хората му вече бяха на нокти – езиците облизваха нервно устни, пръстите потрепваха по оръжията, очите святкаха. Вдигна очи.

– Това май ни поставя един срещу друг, а?

– Ще оставим ли нещо толкова дребно като това, кой на коя страна е, да ни развали приятелския разговор?

Лицето на Червения гарван се наля с кръв, сякаш самата дума „приятелски“ му подейства като обида.

– Дай просто да очистим копелето! – изръмжа той.

Сухара се извърна бавно към него и лицето му се изкриви в презрителна гримаса.

– Ако стане чудо и ми потрябва мнението ти, ще ти кажа. Дотогава си затваряй устата, малоумнико. Човек с опита на Кърнден Гушата не би се дотърлил тук посред нощ просто ей така, за да бъде очистен от такива като теб. – Очите му прескочиха по няколко от каменните блокове, после се върнаха към Гушата. – А ти защо си сам? Омръзна ти да се биеш за онова копеле Дау и дойде да се присъединиш към Кучето ли?

– Не бих казал. Да се бия на страната на Съюза, не ми е в стила, нищо лично към онези, на които е. Всеки си има причини.

– Аз също гледам да не виня човек за избора му на приятели.

– Има свестни хора от двете страни – каза Гушата. – Работата обаче е там, че Дау ме прати на Героите. Да поостана малко, да огледам добре, да видя дали Съюзът не идва насам. Но може пък ти да ми спестиш усилията. Идва ли Съюзът насам?

– Знам ли.

– Ама ти си тук.

– Не бих му придавал много значение на това. – Сухара огледа хората си около огъня и в погледа му нямаше много радост. – Както виждаш, сам съм с дузината си. Кучето ме прати тук горе. Да поостана малко, да си отворям очите за Дау Черния и хората му. – Той повдигна въпросително вежди. – Мислиш ли, че ще се появят насам?

– Знам ли – ухили се Гушата.

– Ама ти си тук.

– Не бих му придавал много значение на това. И аз съм сам с дузината си, всички с изключение на Брайдиън Потопа, счупи си крака преди няколко месеца и го оставихме да се оправя.

Сухара се усмихна унило, разръчка отново жартата и вдигна облак искри в мрака.

– Винаги си държал сговорна дузина – рече накрая. – Предполагам, сега са се наредили зад Героите, с лъкове в ръце.

– Нещо такова – разнесе се глас някъде отстрани и момчетата на Сухара подскочиха, после се извърнаха като един натам с провесени ченета. Стресна ги не само това, колко отблизо дойде гласът, но също така, че беше на жена.

Прекрасна стоеше до един от Героите. С меч на кръста и праметнат на гърба лък, със скръстени на гърдите ръце, облегната небрежно на камъка, сякаш стоеше пред някоя таверна.

– Хей, Сухар. Как е?

Възрастният войн присви очи и лицето му се изкриви в кисела гримаса.

– Ех, пък да бе извадила стрела, да беше свалила лъка поне, да видим, че ни приемаш на сериозно.

– О, тук има няколко момчета – кимна с глава тя към тъмнината зад гърба си. – С лъкове, готови да ти пуснат една стрела в главата само ако ме погледнеш накриво. Сега олекна ли ти?

Физиономията на Сухара се сгърчи още повече.

– И да, и не. – Хората му впериха очи в пролуките между камъните, към изведнъж придобилата още по-зловещ вид тъмнина. – Значи, още си втори на този тип?

– Нищо по-добро не ми е изпадало. – Прекрасна почеса дългия белег на късо остриганата си глава. – Сигурно вече сме приличали на стара семейна двойка, които не са се чукали от години и само се карат.

– С жена ми бяхме така, преди да умре. – Сухара почука с пръст по острието на мечата си. – Ама сега ми липсва. Знаех си, че водиш компания, Кърнден, още от момента, в който излезе иззад камъните. Но тъй като ти още плямпаш, а аз още дишам, мисля, решил си явно да ни дадеш възможност да оправим нещата с приказки.

– Ако така мислиш, добре си ме преценил – отвърна Гушата. – Точно такъв ми е планът.

– Часовите ми живи ли са?

Прекрасна извърна глава и извири. Скори Леката стъпка се появи иззад един от Героите. Беше прегърнал с една ръка през врата мъж с голямо розово рождено петно на бузата. Ако човек не забележеше ножа в ръката на Скори с притиснато в гърлото на мъжа острие, като нищо щеше да ги вземе за двама стари приятели.

– Съжалявам, главатар – каза онзи с петното на бузата. – Спипаха ме неподготвен.

– Случва се.

В този момент от тъмното излетя кльощав младеж и се запрепъва към огъня, сякаш някой го бе сритал здраво в задника. Оплете крака и се просна с писклив крясък по корем в тревата. Зад него се появи Веселяка Йон, с отпусната надолу секира в едната ръка.

Светлината на огъня проблесна в масивното острие покрай ботуша и освети мрачното му брадясало лице.

– Слава на мъртвите за това. – Сухара посочи с пръчката си към младежа на земята, който тъкмо скачаше на крака. – Син на сестра ми е. Обещах й да го наглеждам. Ако го беше убил, онази щеше да ми продъни ушите.

– Беше заспал – изръмжа Йон. – Не внимавате много тук, а?

– Не очаквахме компания – вдигна рамене Сухара. – Ако има две неща, дето да са в изобилие в Севера, то това са хълмове и камъни. Кой да знае, че един хълм с камъни на върха ще е от такъв интерес.

– Не и за мен – обади се Гушата, – но Дау Черния ми каза: „Върви там и...“.

– А когато Дау Черния каже нещо... – обади се Брак-и-Дейн с онази така типична за планинците напевна интонация, после пристъпи в обраслия с трева кръг между камъните. Татуираната половина на масивното му лице бе обърната към огъня, а другата половина бе потънала в сянка.

Червения гарван понечи да скочи на крака, но Сухара сложи ръка на рамото му и го натисна обратно надолу.

– Леле майко – каза той. – Цяла нощ ли ще изниквате така, момчета? – Очите му се преместиха от острието на секирата в ръката на Йон към усмивката на Прекрасна, после към големия търбух на Брак и накрая спряха на ножа в ръката на Скори, все още опрян в гърлото на един от хората му. Безсъмнено претегляше наум шансовете си, точно както щеше да направи и Гушата на негово място. – Уирънот-Блай с вас ли е?

Кърнден Гушата кимна бавно.

– Не го знам защо, но продължава да ме следва.

Като по команда, странният акцент на Уирън се разнесе от тъмнината зад Героите.

– И Шоглинг ми каза... че съдбата ми ще ми се разкрие... от устата на човек, задавил се с кост... – Гласът му отекна в каменните блокове, сякаш идващ отвсякъде едновременно. Много го биваше в драматичната поява този Уирън-от-Блай. Така необходимо умение на всяка жива легенда. – А Шоглинг е стара колкото тези каменни

блокове. В ада няма място за нея, казват някои. Никое острие не може да я нарани. Видяла е раждането на този свят, ще види и смъртта му, казват други. На такава жена човек трябва да вярва, нали? Така поне казват хората.

В една от дупките, оставена от един паднал Герой, се появи фигурата на Уирън – висок, слаб, със скрито в качулката лице. Той навлезе в кръга бавно, търпеливо като зимата. Носеше Меча напърно на раменете си, праметнал дълги ръце през него като селянка, току-що издоила кравата, кобилица. Матовият метал на дългата дръжка блестеше над прибраното в ножницата острие.

– Шоглинг ми каза къде, кога и как ще ме застигне смъртта. Прошепна го в ухото ми и ме закле да го пазя в тайна, защото издадената магия не е никаква магия. Затова не мога да ви кажа къде, нито кога, само че не е тук и не е сега. – Той спря на няколко крачки от огъня. – За вас обаче, момчета... – Той килна глава на една страна и светлината улови остриите черти на носа, брадичката и тънките му устни. – Шоглинг не ми каза нито мястото, ни часа.

Остана там, неподвижен като статуя. Не му и трябваше да мърда. Прекрасна погледна към Гушата, после извъртя с досада очи към звездното небе.